

119. b)

Z Hr. Vrbky.

Velmi zdlouha a táhle.

Vy-le-těl pták ho-re nad o - bla - ky, měl on pé-

rí na-de všecky vtá - ky a na-de všecko stvoe - ní.

Vyletěl vták hore nad oblaky,
měl on péro nade všecky vtáky,
a nade všecko stvoření.

Doletěl on k miléj pod okénko:
Otevri ně mé drahé srdenko!
Spíš-li a lebo ňa čuješ?

Čujem, čujem, ani ešče nespím,
ale já ti otevřít nesmím,
já nemám milého doma.

Tak sa oni spolu zhováraľi,
až ho ona po reči poznaľa,
poznaľa, aj zaplakala.

Vitaj, milý, z dalekéj krajiny,
povíďaj ně, jaké víš noviny?
Jak sa ti ve světě věďlo?

Zle aj dobre, má milá galánko,
je raněné mé smutné srdenko,
raněné aj dorúbané.

Odkážte tam panu farárovi,
nech odkáže také hrobarovi,
nech ukope hrobek nový.

Na tom hrobě takové znamení,
že tam leží šohaj dorúbaný,
dorúbaný, dosekaný.

119. c)

Od Kyjova.

Mírně.

Za-točil se sokol nad o - bla-ky, za-to-čil se nade všecky ptáky,

aj, na-de všecko stvoře - ní.

Zatočil se sokol nad oblaky,
zatočil se nade všecky ptáky,
aj, nade všecko stvoření.

Ej, přiletěl k miléj pod okénko,
a zaťukal: Spíš-li má Nanynko,
aj spíš-li nebo neslyšíš?

A já nespím, já tě dobře slyším,
ale že ti otevřít nesmím.
Já nemám milého doma.

Jak oni se spolem domlúvali,
tak oni se po řeči poznali,
ej, poznali, zaplakali.